

בש"פ 502/18 - פלוני נגד היועץ המשפטי לממשלה

בבית המשפט העליון

בש"פ 502/18

לפני:

כבוד השופט ד' מינץ

העורר:

פלוני

נ ג ד

המשיב:

היועץ המשפטי לממשלה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' אברבנאל) מיום 16.1.2018 במסגרת מ"ת 43845-12-17

תאריך הישיבה:

ח' בשבט התשע"ח (24.1.2018)

בשם העורר:

עו"ד ניק קאופמן

בשם המשיב:

עו"ד מתן עקיבא

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' אברבנאל) מיום 16.1.2018 במ"ת 43845-12-17, בגדרה התקבלה בקשת המשיב להורות על מעצרו של העורר עד להכרעה בעתירה להכריז עליו בר-הסגרה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה).

הרקע לערר

1. ביום 21.12.2017 הגיש המשיב עתירה להכריז על העורר בר-הסגרה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה (תה"ג 43874-12-17, להלן: העתירה). על פי המתואר בעתירה, ביום 31.1.2017 התקבלה בישראל בקשה מטעם ממשלת ארצות הברית להסגרת העורר אשר מבוקש במדינת פנסילבניה. זאת במטרה להעמידו שם לדין בגין עבירת אינוס שביצע בשטחה בשנת 2004. הרשויות האמריקניות צירפו לבקשה את חומר הראיות שכלל בין היתר תצהירים של התובע בתיק, החוקר, המתלוננת וכן חומר חקירה נוסף. מהחומר שצורף לבקשת ההסגרה עולה כי בשנת 2004 הייתה בבעלות העורר חנות בגדים בעיר דורמונט שבמדינת פנסילבניה. ביום 6.9.2004 נכנסה לחנות המתלוננת, שהייתה באותה עת בת כ-15 שנים, ביחד עם חברתה. העורר החמיא לעוררת על השיזוף שלה והציע לה ולחברתה להיכנס לחדרי שיזוף שהיו סמוכים לחנות. לאחר דין ודברים נעתרה המתלוננת להצעתו. בשעה ששהו העורר והמתלוננת לבדם בחדר השיזוף, מרח העורר קרם שיזוף על רגליה של המתלוננת, נגע בבטנה ללא הסכמתה והחדיר את אצבעו לאיבר מינה. לאחר מכן, הפיל העורר את המתלוננת על מיטת השיזוף ובעל אותה שלא בהסכמתה. משניסתה המתלוננת להתרחק מהעורר, הלה אחז בה בכוח ומנע ממנה לעשות כן. משסיים העורר לבצע בה את זממו, הורה לה שלא לספר לאיש על שאירע.
2. לאחר שהוגשה תלונה בעניין למשטרת פנסילבניה, הוצא נגד העורר צו מעצר. ביום 7.9.2004 הוא נעצר אך שוחרר מיד בכפוף להפקדת ערבות בסך של 25,000 דולר, לשם הבטחת התייצבותו לחקירה ולמשפט. ביום 25.9.2004 נמלט העורר לישראל. לאחר שלא התייצב לדיונים בפנסילבניה שנקבעו בעניינו, הוצאו נגדו צווי מעצר נוספים והטיפול הועבר ללשכת החקירות הפדראלית (FBI). כאמור, ביום 31.1.2017 הוגשה בישראל הבקשה להסגרתו לשם העמדתו לדין במדינת פנסילבניה.
3. ביום 19.12.2017 נעצר העורר בישראל והוחזק במעצר למשך כ-36 שעות עד שהדיון בעניינו נדון לראשונה לפני שופט. בד בבד עם הגשת העתירה ביום 21.12.2017, הגיש המשיב גם בקשה למעצרו של העורר עד להכרעה בעתירה. נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר וכי קמה עילת מעצר בעניינו, הן בשל מסוכנותו לנוכח חומרת העבירות המיוחסות לו והן מפאת החשש מהימלטותו מאימת הדין. העורר מצדו הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען כי ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך של מעצר בפיקוח אלקטרוני. הוא טען כי אין חשש שינסה להימלט מישראל, כי הוא לא ידע על האיסור לצאת מגבולות ארצות הברית לאחר שחרורו בערבות וכי שהותו במעצר שעה שמצבו הבריאותי לקוי עלולה להעמידו בסכנה. מתסקיר מעצר מיום 14.1.2018 שהוגש בעניינו של העורר עלה כי קיים סיכון להישנות עבירות דומות וסיכון גבוה להימלטות מאימת הדין. כן צוין כי אין בחלופת המעצר שהוצעה על ידו, על פיה יהיה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני ובפיקוחם של בני משפחתו, כדי לאיין את הסיכון הנשקף ממנו כאמור. לכן, שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרורו לחלופה.
4. בהחלטתו מיום 16.1.2018 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד להכרעה בעתירה. צוין כי הגם שחומרת המעשים המיוחסים לו מעידה על מסוכנות גבוהה הנשקפת ממנו, עילה זו נחלשת משמעותית לנוכח עברו הנקי וחלוף הזמן (כ-13 שנים) ממועד ביצוע העבירה. עם זאת, הואיל ולעורר צפוי עונש מאסר בפועל אם יורשע בדין ומאחר שלא היסס לחמוק מארצות הברית בניגוד לתנאים המגבילים שנקבעו בעניינו, נקבע כי קיים חשש ממשי שהעורר ינסה להימלט מאימת הדין. בית המשפט דחה את טענת העורר לפיה לא הוכח כי הפר את תנאי השחרור. לא רק שהעורר הפקיד ערבות להבטחת התייצבותו בחקירה ובמשפט בארצות הברית, הוא אף התחייב להפקיד את דרכו עד ליום 26.9.2004. אלא שהוא נמלט לישראל יום לפני המועד שנקבע להפקדה כאמור. התנהלות זו של העורר אינה מאפשרת לתת בו אמון ולהורות על שחרורו לחלופה. כן ניתן משקל לכך שמרכז חיינו אינו בישראל ולהתרחקותו השלילית של שירות המבחן מהעורר ומהמפקחים שהוצעו על ידו. לפיכך, נקבע כי אין בחלופת המעצר שהוצעה כדי

להבטיח את התייצבותו למשפט ועל כן הוארך מעצרו עד להכרעה בעתירה.

מכאן הערר שלפני.

טענות הצדדים

5. עיקר טיעוני העורר מופנים נגד קביעת בית המשפט המחוזי בדבר קיומה של עילת מעצר בעניינו. אשר לעילת המסוכנות, טוען העורר כי הערכת שירות המבחן את מסוכנותו כגבוהה נסמכת רק על כך שהוא מכחיש את המיוחס לו. אין לקבל קביעה זו ולו בשל כך שאימוצה משמעה שדינו של כל מבוקש להסגרה המכחיש את המיוחס לו יהא מעצר עד תום ההליכים. כן יש לתת משקל לעברו הפלילי הנקי בעת בחינת מסוכנותו. אשר לעילה בדבר החשש מהימלטותו מאימת הדין, העורר מציין כי מרכז חיו בישראל והוא חוזר על טיעוניו כפי שנטענו לפני בית המשפט המחוזי, לפיהם אין ראיות לכך שהרשויות האמריקניות הורו לו להפקיד את דרכו, שזמן לדיונים או שהפקיד ערבות בטרם שוחרר ממעצר. עוד מוסיף העורר, כי חלפו שנים רבות מהמועד שבו לכאורה בוצעה העבירה, מה שמפחית את העילות שעליהן נשען המשיב בבקשה לעצרו. יש גם לתת משקל למצבו הבריאותי הלקוי, ובכלל זה בעיות רפואיות ומחלת הדיכאון, אשר צפוי להחמיר ככל שיוחזק במעצר. על כן העורר סבור כי יש מקום להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

6. העורר גם טוען נגד חוקתיות סעיף 7 לחוק ההסגרה, המאפשר להחזיק במעצר את מי שהוגשה בקשה להסגרתו, למשך 48 שעות עד שיובא לפני שופט לשם קבלת צו מעצר. בניגוד להסדר פוגעני זה, חקיקת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) הביאה עמה שינוי של ממש בדיני המעצרים. כך, קוצר משך הזמן המירבי להבאת עצור לפני שופט, מ-48 שעות ל-24 שעות בלבד. לטענת העורר, הצורך בתיקון סעיף 7 לחוק ההסגרה, בהתאם לשינוי שחל בדיני המעצרים בשנת 1996 כאמור, נעלם מעינו של המחוקק. הוראת סעיף זה עומדת בסתירה לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ועל כן היא אינה חוקתית.

7. מנגד, טוען המשיב כי דין הערר להידחות. המלצות שירות המבחן מבוססות על ניסיונו המקצועי ולא הוצג כל פגם קונקרטי בעריכת התסקיר. מכל מקום, ההחלטה לעצור את העורר נשענת בעיקרה על החשש מהימלטותו מאימת הדין. המדובר בחשש מובנה בהליכי הסגרה, בוודאי במקרים כבעניינו שבהם העורר נמלט מהרשויות האמריקניות, חרף ידיעתו כי נפתח נגדו הליך פלילי, כי הוא הפקיד כספים ונדרש להפקיד דרכון לצורך הבטחת התייצבותו למשפט. המשיב מפנה לדו"חות משטרתיים שמהם עולה לדבריו, כי עורך הדין שייצג את העורר בהליכים בארצות הברית הצהיר כי הודיע לעורר על כך שהוא נדרש להפקיד את הדרכון כאמור. כן נטען כי מצבו הבריאותי של העורר ייבדק על ידי שירות בתי הסוהר, שיעדכן בהתאם ככל שיסבור שאין ביכולתו לספק לו טיפול רפואי הולם. אשר לאפשרות מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני, גורס המשיב כי כאשר מדובר בענייני הסגרה, אין בכלי זה כדי להפחית את החשש מהימלטות.

8. עוד טוען המשיב כי אין לקבל את טענות העורר נגד חוקתיות סעיף 7 לחוק ההסגרה, וזאת משני טעמים: האחד, כי לאור שמירת הדינים מכוח סעיף 10 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אין בחקיקת חוק זה כדי לפגוע בתוקפם של דינים שנחקקו לפניו; השני, העורר מנסה להקיש מההסדרים הכלליים (המתירים מעצר של עד 24 שעות בטרם הובא העצור לפני שופט) בחוק המעצרים אל ההסדר שראוי שיהיה בחוק ההסגרה (שכיום מאפשר מעצר של עד 48 שעות בטרם הובא העצור לפני שופט). אלא שמעצר על פי חוק ההסגרה דומה יותר במהותו להליך מעצר לאחר

הצהרת תובע ולמעצר גישור לפי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים (המאפשר מעצר של עד חמישה ימים בטרם הוגש כתב אישום). זאת, מאחר שהחקירה במדינה הזרה כבר הסתיימה, בדומה למעצר לאחר הגשת הצהרת תובע. כך, ההסתברות שאדם חף מפשע ייעצר על לא עוול בכפו היא פחותה מאשר בהליך של מעצר בסמכות שוטר או אף במעצר לצורך חקירה. לשיטת המשיב אף קיים טעם מעשי להסדר שבסעיף 7 לחוק ההסגרה. מאחר שהליכי הסגרה מצריכה התקשרות בין שתי מדינות שונות, יש צורך בסד זמנים ארוך יותר מ-24 שעות, בשונה ממעצר על פי חוק המעצרים.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בהודעת הערר על נספחיה ושמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

10. סעיף 5 לחוק ההסגרה קובע כי משעה שהוגשה עתירה להכרזה על מבוקש כבר-הסגרה, רשאי בית המשפט להורות על מעצרו עד למתן החלטה באותה עתירה. כן נקבע בפסיקה כי השיקולים הצריכים לעניין ההחלטה על מעצרו של המבוקש עד להחלטה בעתירה כאמור בסעיף 5 לחוק ההסגרה, דומים בעיקרם לשיקולים הנוהגים בהליכי מעצר עד תום ההליכים על פי סעיף 21 לחוק המעצרים (בש"פ 5477/17 עמר נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (19.9.2017) (להלן: עניין עמר); בש"פ 8316/15 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 2 (5.1.2016)). במסגרת זו תיבחן התקיימותם של שלושה תנאים מצטברים: קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבוקש, בשים לב לכך שהרף הראייתי הדרוש למעצר עד תום הליכי הסגרה הוא נמוך מאשר הרף המקביל בהליכי מעצר "רגיל" (ראו למשל: בש"פ 8932/12 תירי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 5 (24.12.2012)); עילת מעצר, כאשר יש ליתן משקל משמעותי לחשש מפני הימלטות מאימת הדין ושיבוש הליכי חקירה, שמא תימצא מדינת ישראל במצב שבו היא מפרה את התחייבויותיה הבין-לאומיות (בש"פ 8417/17 היועץ המשפטי לממשלה נ' קוהרן, פסקה 13 (21.11.2017) (להלן: עניין קוהרן); עניין עמר, פסקה 20); היעדר חלופת מעצר מתאימה שיהא בה כדי להשיג את תכלית המעצר בדרך אשר פגיעתה בזכות החירות היא פחותה. במקרה זה הסכימו הצדדים על קיומן של ראיות לכאורה, ותמצית המחלוקת ממוקדת אפוא בשאלת התקיימותם של שני התנאים האחרים, בדבר עילת המעצר והתאמת החלופה.

11. אשר לעילת המעצר שעניינה מידת המסוכנות הנשקפת מן העורר לציבור. אכן, עברו הפלילי הנקי של העורר, עשוי להחליש במידת מה את הערכת רמת מסוכנותו. כמו כן, יש טעם בדברי העורר לפיהם נכון לשלב זה של הליכי המעצר, ספק אם ניתן לקבוע כי הוא מסוכן לציבור על בסיס עצם העובדה כי הכחיש את המיוחס לו לפני שירות המבחן (ראו: בש"פ 7701/10 שתיווי נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (27.10.2010); בש"פ 3358/09 מדינת ישראל נ' זגורי, פסקה 7 (28.4.2009)). אולם, בנסיבות המקרה איני מוצא בטענות אלו כדי לקדם את עניינו של העורר או להחליש ממסקנת בית המשפט המחוזי.

12. מסוכנותו של העורר אינה נשענת רק על האמור בתסקיר המעצר, אלא נלמדת בין היתר מחומרת המעשה המיוחס לו. מהתשתית הראייתית הלכאורית שהונחה לפני בית המשפט המחוזי ואשר אינה עומדת במחלוקת בשלב זה, מעשי העורר מגבשים את יסודות העבירה של אינוס קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים (בהקשה לדיון בישראל, עבירה על פי סעיפים 345(א) ו-345(ב) (1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). בפסיקה נקבע זה מכבר כי "עבירת האינוס כשלעצמה היא מעשה אלימות המקים עילת מעצר, והיא מן העבירות החמורות אשר רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן

ניתן להסתפק לגביהן בחלופת מעצר" (בש"פ 7497/03 גואטה נ' מדינת ישראל, עמ' 3 (10.9.2003) והאסמכתאות שם). דברים אלה מקבלים משנה תוקף שעה שהמעשה המכוער בוצע לכאורה במתלוננת קטינה, וזאת אף אם חלפו שנים ממועד ביצועו.

13. יתרה מכך, מהחלטת בית המשפט המחוזי עולה במפורש כי העילה המרכזית העומדת ביסוד החלטת מעצרו של העורר אינה מסוכנותו לציבור, אלא החשש מפני הימלטותו מאימת הדין. כאמור, ככלל, כאשר מדובר בהחלטה בדבר מעצרו של מבוקש להסגרה, במסגרת האיזון הכולל בין השיקולים הצריכים לעניין יינתן משקל מיוחד לחשש המובנה להימלטות מהדין ולמחויבויות הבין-לאומיות שנטלה על עצמה מדינת ישראל במסגרת הסכמי הסגרה. היטיבה לתאר זאת השופטת א' פרוקצ'יה בבש"פ 725/09 היועץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל, פסקה 18 (30.1.2009), שם ציינה כך:

"בהליך מעצר רגיל, מירווח הסיכון שניתן לקחת בשל חשש להתחמקות הנאשם מהדין (או שיבוש אחר בניהול המשפט) גדול ממירווח הסיכון הסביר שניתן לקחת בהליך הסגרה בשל טיבו המיוחד של ההליך ובשל מחויבותה של המדינה לסייע באכיפת החוק במסגרת התחייבותה הבינלאומית. בהליך הסגרה ניתן לעילת המעצר בגין חשש להימלטות, ואף חשש לשיבוש הליכי משפט, משקל סגולי מיוחד בשל אופיו של ההליך, הטומן בחובו סיכון מובנה לתקלה, נוכח הקלות המאפיינת את תנועותיו של המבוקש בארצות העולם העומדת בדרך כלל ברקע בקשת ההסגרה, ונוכח עוצמתו של האינטרס הציבורי הכרוך בקיום חובותיה הבינלאומיות של המדינה. משקל מיוחד זה משפיע על נקודת האיזון בשיקול בין הערכים השונים המתמודדים זה עם זה" (ההדגשות אינן במקור – ד"מ. וראו גם: בש"פ 9984/17 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלוני, פסקה 11 (27.12.2017); עניין קוהרן, פסקה 13; עניין עמר, פסקה 20).

ובאשר לאינטרס הציבורי הכרוך בקיום התחייבותיה הבין-לאומיות של המדינה, יודגש כי חשיבותו אינה מוגבלת לגדרי התיק הפרטני. אלא שהבטחת אינטרס זה היא בעלת השלכות רוחב על כל מערך ההסגרה ויחסי החוץ של מדינת ישראל, לנוכח העובדה כי אמנות אלו הן דו-צדדיות ומחייבות שיתוף פעולה הדדי.

14. מכל מקום, לא זו בלבד שקיום התחייבותיה הבין-לאומיות של מדינת ישראל ובהתאם לכך החשש מהימלטות הם עילות מובנות ומרכזיות בהליכים כגון אלה, אלא שבנסיבות המקרה נראה כי ישנן רגליים מוצקות לסברה שהחשש מהימלטות אף מתעצם. כאמור, העורר טוען כי הוא לא ידע שבמועדים הרלוונטיים חלו עליו תנאי שחרור מגבילים. לטענתו, הוא כלל לא ידע שעליו להפקיד את דרכו בידי הרשויות האמריקניות, וכי חרף העובדה ששחרר בערבות בסך של 25,000 דולר, הוא לא זה שהפקיד את הכספים בפועל. אלא שטענות אלו אינן מן העניין. בתוך החומר שהוגש לעיוני ישנו דו"ח משטרתי (Supplemental Narrative, Sergeant Games Briglia (441)) הכולל תצהיר של שוטר בשם ביירס (Byers). על פי האמור בתצהיר, השוטר ביירס שוחח עם מי שייצג את העורר בהליכים שהתנהלו לפני הרשויות האמריקניות, עו"ד קן הבר. השוטר ביירס הדגיש לפני עו"ד הבר כי העורר טרם הפקיד את דרכו במשטרת דורמונט וכי עליו לעשות כן. בתגובה לכך, ציין עו"ד הבר כי הוא יידע את העורר בדבר וכי "מה שיקרה, יקרה" ("whatever happens, happens"). בדיון שנערך לפני השיג בא-כוח העורר על המשקל שיש לייחס לדו"ח האמור בטענה לפיה אין המדובר בדו"ח משטרתי אלא בדו"ח של "גורם אזרחי שאחראי על אכיפת שחרור בתנאים". אך לא הובהר מה הבסיס לטענה זו, ומכל מקום אין בה כדי לגרוע מהמסקנה שהעורר ביקש למצוא בישראל מקלט מפני העמדתו לדין בארצות הברית.

15. כאמור, העורר נעצר בארצות הברית בגין חשד באינוס קטינה, נפתח נגדו הליך משפטי בעניין, הוא שוחרר בערבות בסך של 25,000 דולר והונחה להפקיד את דרכונו בידי הרשויות האמריקניות - אך לבסוף עלה על טיסה למדינת ישראל ומאז לא שב על עקבותיו. חרף טענתו לפני שירות המבחן כי הוא שב להתגורר בישראל בשל הצורך לטפל באביו, יצוין כי הוא לא שב לארצות הברית גם לאחר שאביו נפטר. כן יודגש כי הוא עזב את ארצות הברית וטס לישראל ביום שלפני המועד האחרון שבו היה אמור להפקיד את דרכונו בידי הרשויות האמריקניות. לאור האמור, דומה כי טענות העורר לפיהן הוא לא נמלט לישראל, אינן מסתברות.

16. זאת ועוד. העורר מלין על כך שהמשיב לא הציג כל ראיה המוכיחה שהוא הפקיד סך של 25,000 דולר להבטחת קיומם של תנאי השחרור. בדיון שנערך לפני אף הוסיף בא-כוחו כי אמנם הופקדו כספים לשחרורו, אך ההפקדה לא נעשתה על ידי העורר אלא ככל הנראה מטעם אחותו "כי ככה זה עובד בארצות הברית". אלא שנפקדותה של טענה זו לא הובהרה. לנוכח העובדה כי אין חולק שהעורר שוחרר בערבות, כלל לא ברור מה הנפקא מינה האם הכספים הופקדו הלכה למעשה על ידי העורר עצמו או על ידי אחותו, שיש יסוד סביר להניח כי פעלה מטעמו.

17. לאור האמור, מסקנתי היא כי מתקיימת עילת מעצר מובהקת שנסמכת בראש ובראשונה על חשש ממשי ומבוסס להימלטות העורר מאימת הדין, כמו גם על עילה משנית בדבר מסוכנותו של העורר לציבור. נותר אפוא להידרש לבחינת האפשרות לחלופת מעצר שתגשים את תכלית המעצר תוך פגיעה פחותה בחירותו של העורר.

18. נקודת המוצא היא, כי מתקיימת מעין מקבילית כוחות בין עוצמת עילת המעצר לבין נטיית בית המשפט לשקול את שחרור העצור לחלופה (בש"פ 6717/17 ותד נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (19.9.2017); בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.10.2015)). בענייננו, לנוכח הסכמת הצדדים על אודות קיומן של ראיות לכאורה, ובהתחשב במובהקות עילת החשש מהימלטות העורר כאמור, אשר הוכיח בהתנהגותו שלא ניתן לתת בו אמון - ישנו קושי מובנה בשחרור העורר לחלופה. אף על פי כן, בית המשפט המחוזי בחן את החלופה שהוצעה גם לגופה. לנוכח התרשמותו השלילית של שירות המבחן מהעורר ומהמפקחים שהוצעו על ידו ולאור מכלול הנסיבות, נקבע כי החלופה שהוצעה אינה הולמת ואין בה כדי לאיין את החשש הממשי מהימלטות העורר מאימת הדין. קביעה זו של בית המשפט המחוזי מקובלת עליי ולא מצאתי בה כל פגם. ויובהר, כי מן המפורסמות שמעצר בדרך של פיקוח אלקטרוני אינו בגדר פתרון הרמטי. לאור מובהקות החשש המובנה מפני הימלטות, המסוכנות הנשקפת מן העורר והיעדר פיקוח אנושי משלים הולם - בנסיבות העניין חלופת המעצר בפיקוח אלקטרוני לא תסכון (ראו והשוו: בש"פ 9984/17 לעיל; עניין עמר; והשוו בשים לב לשינויים המחייבים: בש"פ 5745/16 בן משה נ' מדינת ישראל (4.8.2016)).

19. נוסף על האמור, יוטעם כי המדובר בהליך מעצר העורר עד למתן ההחלטה בעתירה שהוגשה בעניינו. בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 21.1.2018 (תה"ג 43874-12-17, השופטת ח' מ' לומפ) צוין כי ההחלטה בעתירה לגופו של עניין תינתן ביום 27.2.2018, בעוד פחות מחודש ימים. על כן, לאור סמיכות הזמנים לקבלת ההחלטה בעתירה וההבנה כי לא מדובר במשך תקופת מאסר ארוכה במיוחד, ולאור מכלול הנסיבות שתוארו מעלה, נראה כי באיזון בין הבטחת שלום הציבור ועמידה בהתחייבויות הבין-לאומיות שמדינת ישראל נטלה על עצמה, לבין עוצמת הפגיעה בזכות החירות של העורר - דומה כי המטוטלת נעה בשלב זה אל עבר הותרת החלטת בית המשפט המחוזי על כנה ולמעצרו של העורר עד למתן ההחלטה בעתירה אשר תינתן כאמור בעוד כחודש ימים.

20. בשולי הדברים אתייחס בקצרה לטענות העורר המופנות נגד חוקתיות סעיף 7 לחוק ההסגרה. סעיף זה,

שכותרתו "מעצר לפי צו", קובע בסעיף קטן (א) כי: "מי שנעצר לפי סעיף 6 יובא תוך 48 שעות לפני שופט של בית משפט שלום לשם קבלת צו מעצר עליו; ואולם אם הוגשה עתירה לפי סעיף 3 בתוך התקופה האמורה, יובא העצור לפני שופט של בית המשפט המחוזי". כאמור, העורר סבור כי הוראת סעיף זה עומדת בסתירה לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הוא מבקש לערוך גזירה שווה מהליכי מעצר לצורך חקירה לפי סעיף 13 לחוק המעצרים והסעיפים הקשורים אליו. חוק המעצרים חוקק בשנת 1996 ובמסגרתו קוצר משך הזמן המירבי להחזקת חשוד במעצר, בטרם הובא לפני שופט, ל-24 שעות (סעיף 23 לחוק המעצרים). על כן, לשיטת העורר, יש לשאוף להאחדה בין מעצר לצורך חקירה על פי חוק המעצרים לבין מעצר בהליכי הסגרה על פי חוק ההסגרה, ולשם כך יש להכריז על סעיף 7 לחוק ההסגרה כבלתי חוקתי. אלא שכידוע, סעיף 10 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו קובע הוראה לשמירת דינים, לפיה אין בהוראות החוק כדי לפגוע בתוקפו של דין שהיה קיים בטרם חקיקתו. סעיף 7 לחוק ההסגרה וההסדר הנורמטיבי עליו משיג העורר בהקשר זה, היה קיים לפני חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. די בכך כדי לדחות את הטענה. בנסיבות אלו, אין מקום להידרש לבחינה החוקתית לגופה, אשר תיעשה לעת מצוא ובמקרה המתאים לכך.

21. בבחינת למעלה מן הנדרש יוער, כי על פניו יש ממש בטענות המשיב כי יש מקום להבחין בין מעצר לצורך חקירה על פי סעיף 13 לחוק המעצרים, לבין מעצר לפי סעיף 7 לחוק ההסגרה. זאת, לו מהטעם שבמעצר בהליכי הסגרה רשויות המדינה המבקשת את ההסגרה לא פעם כבר סיימו את החקירה וקיבלו החלטה להעמיד את המבוקש לדין. במובן זה, ההשוואה להליך מעצר לצורך חקירה אינה חפה מקשיים.

אשר על כן, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, ט"ו בשבט התשע"ח (31.1.2018).

ש ו פ ט